

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת נַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ג' - חלק ו'

קונטרס 66

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ספר

פת הזהר

הקדמה

ישישזו הי'טהורים ונגילו הי'ישרים בהגלות האור הנפלא דהאי תנא קדישא המרעיש עולמות ומרגיש מקלכות וכל העולמות מגיה יחילו ויועזו ופמנו שפייט הצדיק הקקובל רבי שמעון לביא יצוקללה"ה בר יוחאי, נעשה אדם נאמר פעבורך" הוא התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, ורעיא מהימנא – משה רבינו ע"ה ואלהו הנביא זכור לטוב הבטיחו ופקסו: "בהאי תבורא דילך דאיהו ספר הזהר... ובמין דעתידין ישראל "למטעם" מאילנא דחי, דאיהו ספר הזהר, יפקון פיה מן גלותא ברחמי". ויתקיים בהון ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נבר (דברים לב, יב) פירושו: ומפני שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו ובו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בננו הפסוק שהשם יציאנו מן הגלות בלי קטרוג. (רעיא מהימנא פרשת נשא דף ככד: (הפרוש מהרמ"ק), ואין מה להוסיף על דברי קדישי עליונים.

וכל גדולי וצדיקי הדורות מילתם אמרה דספר הזהר הקדוש הוא הפותח והוא הסוגר, ולמוד הזוהר הקדוש הוא המביא את האדם לזכות להאיר נשמתו באור יקרות, ומי הגבר יאמר זיתי נכשי מפלעדי הלימוד הזהר הזה, וקול קריאת רבינו הרמ"ל זי"ע מהדהד בנו – קומו וחושו להצלת עם ישראל – דרב בלמוד הזהר הקדוש ברציפות ומנעו צרות ואסונות רח"ל, ויתרבה החכמים והשפע ונגאל במהרה. ועוד גדולי וקדישי א. בספר תורת שמה (דף נ"ז): מקודם היה די בתורת הנגלה אבל עתה בעקבתא דמשיחא צריך להיות גם תורת הנסתר כמו שאנו רואים נר דולק וקודם שנכבה היא מתחזקת ביותר ושלהבת עולה יותר. כמו כן מקודם לא היה יצר הרע מתגבר כל כך והיה די תורת הנגלה לתבלין נגדו, אבל עתה קודם הגאולה היצר הרע מתגבר יותר וצריכים להתחזק גם בנסתר.

ב. הגר"א ז"ל באבן שלמה פ"ח (סי' כ"ד): מי שהיה יכול להשיג סודות התורה ולא השתדל להשיג נידון בדיני קשין ר"ל. בן איש חי בראש ספרו דעת ותבונה: ישמע השומע ויבין המשכיל את אשר חכמים הגידו ואשר והדירו והודיעו לכל איש ישראל לגשת אל הקודש בעסק סודות התורה ונסתריה עין חיים היא למחויקים בה.

מתוך הסכמה לספר איפה שלימה: אשריהם המשתדלים בחכמת הקבלה, לא כאותם הטפשים הפוטרם את עצמם מלימוד הקבלה מפני שלא מלאו כרסם בש"ס ופוסקים, אשאלה להם, למנה לא יזכרו טענות זו בשעה שפונים לדבר דברים בטלים הגוררים אחריהם לישנא בישא ולשון הרע שמחוייב לפרוש מהם גם מי שמלא כרסו בש"ס ופוסקים, אין זה כי אם שמונחים את החכמה עצמה, שעל זה אמר אחד מן הגדולים: מי שמבטל בגלוי את הנסתר, חוקה שמבטל בסתר את הנגלה. לכן, אחים יקרים, חזקו ואמצו, הדבקו בקשורא דמלכא עלאה, התאחדו לעילא ולתתא בלמוד הקבלה, ואף אם אינו מוצא מי שילמדנו, יקרא בעצמו אף על פי שהוא שוגה בה, כי מכל מלה ומלה נעשין אילנין וברבין וכו'.

ר' אברהם אוולאי: והנה בלי ידיעת חכמת הקבלה הוא ככהמה וכו', מאחר שעושה המצוות בלי טעם במצוות רק מצוות אנשים מלומדה ודמיון לכהמות האוכלים חציה שאין בו טעם אכילת אדם, ואפילו הוא בעל עסקים גדול כמנשא ומתן וכדומה וטרוד הרבה לא יפטר עצמו מעסק חכמה זאת וכו', ותשתדל לקמוץ זמן מהיום משאר דברים ולימודים למען ישאר לך זמן לעסוק בחכמה זו, כי הוא יסודי התורה ואי אתה פטור מפנימיות התורה, כי בלעדיה האדם שור אוכל עשב וכו'.

ג. בתקון זהר – תקון ל': בההוא זמנא וכו', רוח הולך ולא ישוב לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיח וי לון מאן דגרמין דייל ליה מן עלמא, ולא יתוב לעלמא. דאלין אינון דעבדי לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדל אחכמה דקבלה. וי לון דגרמין עניותא וחברא וביזה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

קפואי מאדירים אֲשֶׁר בָּאֲרֶץ הַמָּה שְׂצוּזי וְזָרוּ לְתַלְמִידֵיהֶם׃ לְהַפְיֵן בְּעַם אֶת הַלְיָמוּד הַקְדוּשׁ הַזֶּה לְמַעַן פְּדוּת הַשְׂכִּינָה הַקְדוּשָׁה׃, לְתוֹמְכָה וּלְסַעֲדָהּ, וּלְיִתְדָהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבָהּ נִנְכָּה לְהַגְאָל׃ וְבוּ תַדְבָּק וּמִנָּה לֹא תִזְוַע, כִּי הוּא תַיִדְךָ וְאֶרֶךְ יָמֶיךָ בְּזָה וּבְבָא.

עַל כֵּן קָמוּ אֲנִשְׁי חַיִּל יִרְאֵי אֱלֹקִים אוֹהֲבֵי ה' שְׂמֵחִים וּמְאִירִים אֶת הָעוֹלָם בְּאוֹר הַנֶּעְלָם אוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים לְמַעַן שְׂמוֹ יִתְבָּרַךְ וְיִתְעַלֶּה בְּאַתְרָהּ, וּבְרֵאשִׁים מְרוֹן כ"ק הַאֲדָמוֹר מְהֵאֲלָמִין שְׁלִיט"א אֲשֶׁר נִלְחַם מְלַחְמוֹת ה' לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה הוּא הַגָּבֵר הוֹסֵם עַל, וְיִסַּד אֶת "מִפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי", וְכֵן בְּמִסִּירוֹת נִפְשׁ מִפְּצִים בְּעַם אֶת הַתְּרוּפָה הַנִּפְלְאָה וְשִׁקוּי הַפְּלָאִים הַמְּיֻחָד הוּא לְיָמוּד הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ. וְחֻלְק מְפַעֲלוֹת הַמִּפְעֵל הַזֶּה הֵם הָעוֹלָמִים הַמְּצוּיָיִם לְתַפְאָרָה, כֵּךְ שְׁכָל יְהוּדֵי יִבִּיא אֶל בֵּיתוֹ אֶת הַבְּשָׁם הַזֶּה וְלֹא יִהְיֶה בֵּית בְּיִשְׂרָאֵל כִּלְי סֶפֶר הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ׃, וְגוֹלָמִים וְקַטְמִיִּים יִהְיוּ בוּ וְתִרְבֶּה הַדְּעַת.

והרג ואבדן בעלמא. תרגום: בעת ההיא וכו', רוח הולך ולא ישוב לעולם, וזהו רוחו של משיח אוי להם לאלו שגורמים שיסתלק וילך לו מהעולם ולא יוכל לשוב לעולם, שהמה הם העושים את התורה ליבשה, ולא רוצים להשתדל בחכמת הקבלה. אוי להם שהם גורמים עניות וחרב וביזה והרג והשמדות בעולם.

בחסכמת הרב מנחם מענדל על איפה שלימה: ומה ישיבו בני נשא על המאמר המבהיל בתקונו וזה תקון ל': "וי לון גרמין דיזיל ליה רוחו של משיח מן העולם ולא ישוב לעולם שהם עושים את התורה יבשה ולא רוצים להשתדל בחכמת הקבלה וכו'", כמה נפישא חיליה של המאמרים הללו שנוקבים ויורדים לפני לפנים חדרי לבו של אדם המאמין האמיתי, תסמנה שערותיו ובשרו נעשה חידודין, בהעלותו על ליבו כי עניות דישראל והגרות והמלחמות המשכות וההריות הוא בעצמו גורם לזה מפני שלא עוסק בחכמת הקבלה, ובפמליא של מעלה העני חייבו על דלותו ושפלותו, ההרוג על הריגתו, כל זה נקרא חטאים שבין אדם לחבירו, אשר גם יום הכיפורים אין מכפר עליהם, אוי לנו מיום הדין והתוכחה.

ד. ספר הקנה הקדוש: "ושבתם וראיתם בין עובד אלוקים לאשר לא עבדו", כי מי שעוסק רק בנגלה נקרא "לא עבדו" גם אינו נקרא תלמיד חכם רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמות הקבלה. (מאופה שלימה).

ה. הרב חיים ויטאל ז"ל בהקדמה לעין-חיים:

"וכל הגבעות התקלקלו" - הם תלמידי החכם, הבחורים הנקראים גבעות אצל בחינת ההרים הנוכה. הנה הגבעות אלו נתקלקלו לגמרי כי בראות התלמידים הקטנים את הגדולים, ההרים הרמים רודפים יומם ולילה אחרי הפשטים ואינם עוסקים בחכמת הקבלה, ואינם יודעים כי מיראתם ליכנס בהם הם נמנעים מלהתעסק בה, ועל כן גבעות אלו נתקלקלו, ולכך שורש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיש ורפש לכפור בחכמת האמת ואומרים שאין בתורה אלא פשטיה ולבושים בלבה, ואין ספק כי לא יחיה להם חלק בעולם הבא, כי תורת עולם הבא אינה כפשטה רק עד שם עוסקים ברזי תורה וסודותיה. וזה שלא טרח בה בעולם הזה מערב שבת לא יאכל בשבת, ועליהם נאמר "הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו וגו'".

ו. כל ענין הגאולה תלויה בלימוד הווה: וזה לשון ספר הברית: אחרי שהפשת כל מיני סבות על מה נתאחרה הגאולה, ועם ישראל עדיין סבל צרות צרורות, קבע בהחלט שהוא בזה הענין של בזיון תורת הקבלה כמפורש בזה תקון ל'.

ז. לשם שבו ואחלמה בהקדמות מותב: ואמרו במסכת אצילות בתחילתו, אליהו בן יוסף פתח "כתיב סוד ה' ליראיו, שאפילו אדם מישראל למד משנה, גמרא, ואין בו יראה - לתנעם צלל במים אדירים וכל מה שטרח לתנעם טרח. וכל מי שהוא ירא שמים רודף אחר נסתרות שהוא עיקר החכמה ודעת וכו' "כבוד אלוקים הסתר דבר", אימתי אתה עושה לאלוקים כבוד? - בשעה שאתה עוסק בנסתרות וכו' עיין שם. ואני תמה מאד על איזה חכמי הדור שאין להם ידיעה כלל כי איך יכולים להתאפק מבלי לעסוק בחכמת האמת שהיא פנימיות התורה והיא מזור בפניהם עד שאינם יודעים מה שהיא מאומה. וכל ההתנצלות והתירוצים הרי אינם מספיקים כלל כמ"ש (בעירוני נ"ה) "לא בשמים היא" שאם בשמים היא אתה צריך לעלות אחריה, ופשטו הוא שהכוונה היא על כל חלקי התורה, והחלק הנסתר עלתה על כולנה".

ח. צדיקים לא נכנסו לבית שאין שם זוהר עקשיו מוכן לקום הצדיקים האמתיים לא נכנסו לבית שאין זוהר הקדוש, וכל מי שלא לוקד זוהר הקדוש לא הגיע למדרגת אדם, ומי רק בנקות אלו ש'לוקדים זוהר ועליו נאמר 'אדם ובהמה תושע הנה'".

בא ראה מה כתוב, ונח בן שש מאות שנה וגו'. וכי למה בא החשבון הזה למנות? אלא אלו לא היה נח בן שש מאות שנה, לא יכנס לתבה ולא יתחבר עמה. כיון שהשמים בשש מאות שנה, אז התחבר עמה.

ועל כן, מיום שהשמים חטאם של בני העולם, חפה להם הקדוש ברוך הוא עד שהשמים נח בשש מאות שנה, ונשלמה דרגתו כראוי והיה צדיק שלם, ואז נכנס לתבה. והכל כמו שלמעלה.

ונח בן שש מאות שנה, כמו שאמרנו. ולכן לא נאמר כבן שש מאות שנה (ד"א כגור ששת צדי העולם). עוד פתח ואמר, ואני הנני מביא את המבול מים. מה הטעם הנני כיון שאמר ואני? אלא אני, אנכי, [הנני] - הכל זה דבר אחד.

בא ראה, בכל מקום אני נעשה גוף לנשמה, ודאי שמקבלת ממה שלמעלה, ולכן נרמז באות הברית, שכתוב אני הנה בריתי אתך. אני שקימת בגלוי מזמנת לדעת, אני כסא למה שלמעלה, אני שעושה נקמות לדורי דורות. ואני - כולל זכר ונקבה כאחד. אחר כך נרשם לבדו, שהזדמן לעשות דין. הנני מביא את המבול מים.

כיון שאמר מביא את המבול, לא ידענו שהוא מים? אלא את המבול, לרבות מלאך המות. שאף על גב שהיו מים, המשחית ולהשחית [היה] הולך בעולם להשמיד באותם המים. אני ה' - כך שנינו, נאמן אני לשלם שכר טוב לצדיקים ולהפרע מהרשעים. ולכן הבטיח להם הפסוק לצדיקים באני, לשלם שכר טוב שלהם לעולם הבא. ואים

הא חזי, מה כתוב ונח בן שש מאות שנה וגו'. וכי אמאי אתא חושבנא דא לממני. אלא אילו לא הוה נח בן שש מאות שנה לא ייעול לתיבותא ולא יתחבר בהדה. כיון דאשתלים בשש מאות שנה כדון אתחבר בהדה.

ועל דא מן יומא דאשתלים חובייהו דבני עלמא אוריף לון קדשא בריף הוא עד דאשתלים נח בשש מאות שנה ואשתלים דרגיה פדקא יאות והוה צדיק שלים. וכדון עאל לתיבותא. וכלא כגוונא דלעילא:

ונח בן שש מאות שנה כמה דאמרן. ובגייני כך לא אתמר כבן שש מאות שנה. (ד"א ל"ג לקביל שית ספרין דעלמא). תו פתח ואמר ואני הנני מביא את המבול מים. מאי טעמא הנני כיון דאמר ואני. אלא אני אנכי (ד"א הנני) כלא מלה חדא היא.

הא חזי, בכל אתר אני אתעביד גופא לנשמתא ודאי דמקבלא ממה דלעילא. ובגין כך אתרמיז באת קיימא דכתיב אני הנה בריתי אתך. אני דקיימא באתגליא מזמנת למנדע. אני כרסיא למה דלעילא. אני דעבידנא נוקמין לדרי דרין. ואני כליל דכר ונוקבא פחדא. לבתר אתרשים בלחודוי דאזדמן למעבד דינא. הנני מביא את המבול מים.

כיון דאמר מביא את המבול לא ידענא דאיהו מים. אלא את המבול לאסגאה מלאך המות, דאף על גב דמיא הוה. מחבלא (לחבלא בהון) (ד"א תוה) אזיל בעלמא לשיצאה באנון מיון. אני יי, הכי תנינן נאמן אנא לשלמא אגר טב לצדיקיא ולא תפרע מרשיעיא. ובגין כך אבטח לון קרא לצדיקיא באני לשלמא אגר טב

מבול מים.

לְרַשְׁעִים לְהַפְרֵעַ מֵהֶם לְעוֹלָם
הַבָּא בְּאֵנִי.

לְשַׁחַת כָּל בֶּשֶׂר - כְּמוֹ
שֶׁהֵעֲמַדְנוּ, שְׁהָיוּ הַמַּשְׁחִית שֶׁל
הָעוֹלָם, וְעַל זֶה כְּתוּב (שְׁמוֹת יב)
וְלֹא יִתֵּן הַמַּשְׁחִית לְבֹא אֶל
בְּתִיכֶם לְנִגְף. וְזֶה הוּא לְשַׁחַת
כָּל בֶּשֶׂר, מִצַּד שֶׁל קֵץ כָּל בֶּשֶׂר
כֹּא לְפָנָי. שְׁהָרִי כִּינּוּן שֶׁהֵגִיעַ זְמַן
שֶׁחִפָּה לָהֶם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
(ר"א וַחֲקֵה לָהֶם) עַד שֶׁהַשְּׁלִים נָח
לִשְׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, אִזּוֹ לְשַׁחַת כָּל
בֶּשֶׂר. אָמַר, כִּי לְמַדְנֵי מִשְׁמוֹ
שֶׁל רַבִּי יִצְחָק (ס"א בְּרַבִּי יוֹסֵי מְחוֹזָא),
שֶׁאָמַר לָנוּ, (ס"א זֶה שְׁאֲמַרְתִּי לָכֶם).

פָּתַח וְאָמַר, (יִשְׁעִיָּה לח) אָמַרְתִּי יְהִי
בְּאֶרֶץ הַחַיִּים לֹא אֲבִיט אָדָם עוֹד עִם
יוֹשְׁבֵי חֲדָל. אָמַרְתִּי יְהִי, כְּמָה
אֲטוּמִים הֵם בְּנֵי אָדָם שֶׁלֹּא
יִוְדְעִים וְלֹא מַשְׁגִּיחִים בְּדַבְרֵי
הַתּוֹרָה, אֲלֵא מִסְתַּפְּלִים בְּדַבְרֵי
הָעוֹלָם וְנִשְׁפַּחַת מֵהֶם רוּחַ
חֲכָמָה.

שֶׁכִּשְׁאָדָם מִסְתַּלַּק מֵהָעוֹלָם
הַזֶּה וְנוֹתֵן חֲשַׁבּוֹן לְרַבּוֹנוּ מִכָּל
מַה שֶׁעָשָׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּעוֹד
שֶׁהוּא קִיָּם רוּחַ וְגוֹף בְּאָחֵר,
וְרוּאָה מַה שְׁרוּאָה, עַד שֶׁהוֹלֵךְ
לְאוֹתוֹ עוֹלָם וּפּוֹגֵשׁ בְּאָדָם
הֵרָאשׁוֹן יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר גֵּן עֲדֵן
לְרֹאוֹת כָּל אוֹתָם שֶׁשְׁמְרוּ אֶת
מִצְוֹת רַבּוֹנָם וְשָׂמַח בָּהֶם.

וְכַמּוֹה צְדִיקִים סְבִיב אָדָם. אֵלּוּ
שֶׁנִּמְנָעוּ מִדְּרֹךְ הַגִּיהֵנָם וְסִטּוֹ
לְדַרְךַּ גֵּן הָעֲדֵן, וְאֵלֶּה נִקְרָאִים
יוֹשְׁבֵי חֲדָל. וְלֹא כְּתוּב יוֹשְׁבֵי
חֲדָל, כִּי אֵינֶם כְּמוֹ חֲדָלָה
שֶׁגִּוֶרְרַת וּמְגִיחָה וְלֹא יוֹדַעַת לְמִי
מִיָּנִיחָה, אֲלֵא יוֹשְׁבֵי חֲדָל, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (שם ב) חֲדָלוּ לָכֶם מִן
הָאָדָם וְגו', (אֲלֵא יוֹשְׁבֵי חֲדָל) שֶׁנִּמְנָעוּ
מִדְּרֹךְ הַגִּיהֵנָם, וְהִחֲזִיקוּ בָהֶם
לְהַכְנִיסָם בְּגֵן עֲדֵן.

דְּלִהוֹן לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְאַגְזִים לְרַשְׁיַעֲיָא
לְאַתְפָּרַע מְנִייהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי בְּאַנִי.

לְשַׁחַת כָּל בֶּשֶׂר. כְּמָה דְאוֹקִימָנָא דְדָא הוּא
מְחַבְּלָא דְעֵלְמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שְׁמוֹת יב)
וְלֹא יִתֵּן הַמַּשְׁחִית לְבֹא אֶל בְּתִיכֶם לְנִגְוָף. וְדָא
הוּא לְשַׁחַת כָּל בֶּשֶׂר מִסְטָרָא דְקֵץ כָּל בֶּשֶׂר בָּא
לְפָנָי. דְּהָא כִּינּוּן דְמִטָּא זְמַנָּא דְאוֹרִיךְ לִוְן
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא (ר"א ל"ג וְאוֹרִיךְ לִוְן) עַד דְאַשְׁלִים נַח
לְשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה כְּדִין לְשַׁחַת כָּל בֶּשֶׂר. אָמַר
הַכִּי אוֹלִיפְנָא מִשְׁמִיָּה דְרַבִּי יִצְחָק (ס"א בְּרַבִּי יוֹסֵי
מְחוֹזָא) דְאָמַר לָן (נ"א הָא דְאָמְרִי לְכוּן).

אָמַרְתִּי יְהִי אֲרָאָה יְהִי יְהִי
בְּאֶרֶץ הַחַיִּים לֹא אֲבִיט אָדָם עוֹד עִם
יוֹשְׁבֵי חֲדָל. אָמַרְתִּי יְהִי, כְּמָה
אֲטוּמִין אַנוּן בְּנֵי נְשָׂא דְלֹא יְדַעִין וְלֹא מַשְׁגִּיחִין
בְּמַלְי דְאוֹרִיַּתָּא, אֲלֵא מִסְתַּפְּלִי בְּמַלוּי דְעֵלְמָא
וְאַתְנַשְׁי מְנִייהוּ רוּחָא דְחֲכָמָתָא.

דְּכַד בַּר נֶשׁ אֲסַתְּלַק מֵהָאֵי עֵלְמָא וְיַהִיב
חוּשְׁבְּנָא לְמֵאֲרִיָּה מְכַל מַה דְעַבַּד בְּהָאֵי
עֵלְמָא בְּעוֹד דְאִיהוּ קָאִים רוּחָא וְגוּפָא כְּחֲדָא
וְחַמִּי מַה דְחַמִּי, עַד דְאַזִּיל לְהֵהוּא עֵלְמָא וּפְגַע
לִיָּה לְאָדָם הֵרָאשׁוֹן יְתִיב לְתַרְעָא דְגַנְתָּא דְעֲדֵן
לְמַחְמִי כָל אַנוּן דְנִטְרוּ פְקוּדֵי דְמֵאֲרִיָּהוֹן וְחֲדֵי
בְהוּ.

וְכַמּוֹה צְדִיקָא סַחְרִינְיָה דְאָדָם. אַנוּן דְאַתְמַנְעוּ
מֵאַרְחָא דְגִיְהֵנָם וְסִטּוֹ לְגַבִּי אַרְחָא דְגֵן
עֲדֵן. וְאַלִּין אַקְרוּן יוֹשְׁבֵי חֲדָל. וְלֹא כְּתִיב
יוֹשְׁבֵי חֲדָל. בְּגִין דְלֹא הוּוּ כְּמוֹ חוֹלְדָה דְגִרְרָא
וּמְנַחָא וְלֹא יְדַעָא לְמֵאֵן שְׁבָקָא. אֲלֵא יוֹשְׁבֵי
חֲדָל. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (יִשְׁעִיָּה ב) חֲדָלוּ לָכֶם מִן
הָאָדָם וְגו' (אֲלֵא יוֹשְׁבֵי חֲדָל) דְאַתְמַנְעוּ לִוְן מֵאַרְחָא
דְגִיְהֵנָם. וְאַתְקִיפוּ בְהוּ לְאַעְלָא לְהוּ בְּגַנְתָּא
דְעֲדֵן.

דָּבָר אַחַר יוֹשְׁבֵי חֵדֶל אֲנוּן מְרִיהוּן דְּתִשְׁבּוּבָה
 דְּמַנְעוּ גְרַמְיָהוּ מֵאֲנוּן חוֹבִין דְּחִיבֵינָא.
 וּבְגִין דְּאָדָם הִרְאִישׁוֹן תָּב בְּתִיבְתָא קָמִי
 מְאָרִיָה. יְתִיב (כ"א עם) עַל אֲנוּן דְּאִתְּמַנְעוּ
 מְחוּבִיֵּהוּן וְאֲנוּן בְּנֵי חֵדֶל. כְּמָה דְּאִתְּ אָמַר,
 (תהלים לט) אֲדַעָה מָה חֵדֶל אָנִי. וּבְגִין כִּף אִיְהוּ
 יְתִיב לְתַרְעָא דְּגַנְתָּא דְּעַדְן וְחֲדִי כְּהוּ בְּצַדִּיקָא
 דְּאִתְּיִן בְּהִיּוּ אֹרְחָא דְּגַנְתָּא דְּעַדְן.

הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב אֲמַרְתִּי לֹא אֶרְאֶה יְהוָה. וְכִי
 מָאן יְכִיל לְמַחְמִי יְהוָה. אֲלֵא סוּפָא דְקָרָא
 אוֹכַח דְּכְתִיב יְהוָה בְּאַרְץ הַחַיִּים. תָּא חֲזִי, כִּד
 סָלְקִין נִשְׁמַתִּין לְאַתְר צְרוּרָא דְחַיִּי. תַּמָּן
 מִתְּהַנֵּן בְּזַהְרָא דְאַסְפַּקְלַרְיָא דְנַהְרָא דְנַהְרִיר
 (דף טו ע"א) מֵאֲתַר עֲלָאָה דְכֻלָּא. וְאִילוּ לֹא
 מִתְּלַבְּשָׁא נִשְׁמַתָּא בְּזַהְרָא דְלְבוּשָׁא אַחְרָא לֹא
 תִּיכּוּל לְאַתְקַרְבָּא לְמַחְמִי הֵהוּא נַהְרָא. וְרִזָּא
 דְּמִלְּהָ כְּמָה דִּיהִיבִי לְנִשְׁמַתָּא לְבוּשָׁא
 דְּמִתְּלַבְּשָׁא בֵּיה לְמִיקָם בְּהֵאִי עֲלֵמָא. הֵכִי נְמִי
 יְהִיבִי לָה לְבוּשָׁא דְזַהְרָא עֲלָאָה לְמִיקָם בֵּיה
 בְּהִיּוּ אֵלְמָא וְלֵאסְתַּפְּלָא כְּגוּ הֵהוּא
 אֲסַפְּקַלְרִיָא דְנַהְרָא מְגוּ הֵהוּא אֶרֶץ הַחַיִּים.
 הָא חֲזִי, מִשָּׁה לֹא יְכִיל לְקַרְבָּא לְאַסְתַּפְּלָא
 כְּמָה דְאַסְתַּפְּל אֲלֵא כִּד אַתְלַבְּש
 בְּלְבוּשָׁא אַחְרָא כְּמָא דְאִתְּ אָמַר (שמות כד) וַיֵּבֵא
 מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֲנַן וַיַּעַל אֶל הָהָר. וְתַרְגּוּם
 בְּמִצִּיעוֹת עֲנָנָא. וְאַתְלַבְּש בַּה כְּמָאן דְּאַתְלַבְּש
 בְּלְבוּשָׁא. וּבְגִין דָּא (שמות כ) וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל
 הָעַרְפֶּל אֲשֶׁר שָׁם הָאֱלֹהִים וּכְתִיב, (שמות כד)
 וַיֵּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֲנַן וְגו' וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהַר
 אֲרָבָעִים יוֹם וָאַרְבָּעִים לַיְלָה וַיְכִיל לְאַסְתַּפְּלָא
 כְּמָה דְאַסְתַּפְּל.

כְּגוֹוְנָא דָּא מִתְּלַבְּשִׁין נִשְׁמַתְהוּן דְּצַדִּיקָא
 בְּהִיּוּ אֵלְמָא עֲלֵמָא בְּלְבוּשָׁא כְּגוֹוְנָא

דָּבָר אַחַר יוֹשְׁבֵי חֵדֶל - אֵלוּ
 בְּעֵלֵי תִשְׁבּוּבָה שְׁמַנְעוּ עֲצָמָם
 מֵאוֹתָם חֲטָאֵי הִרְשָׁעִים. וּמִשׁוּם
 שְׂאָדָם הִרְאִישׁוֹן שָׁב בְּתִשְׁבּוּבָה
 לְפָנֵי רַבּוּנּוּ, יוֹשֵׁב [עם] עַל אוֹתָם
 שְׁמַנְעוּ מְחִטָּאִיהֶם וְהֵם בְּנֵי
 חֵדֶל, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (תהלים ט)
 אֲדַעָה מָה חֵדֶל אָנִי. וְלִכְּן הוּא
 יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר גֵּן הָעֲדֵן וְשִׁמְח
 בְּצַדִּיקִים שְׂבָאִים בְּאוֹתָהּ דְרָךְ
 שֶׁל גֵּן עֲדֵן

בֵּא רָאָה מָה כְּתוּב, אֲמַרְתִּי לֹא
 אֶרְאֶה יְהוָה. וְכִי מִי יְכִיל לְרִאוֹת
 יְהוָה? אֲלֵא סוּף הַכְּתוּב מוֹכִיחַ,
 שְׂכַתוּב יְהוָה בְּאַרְץ הַחַיִּים. בֵּא
 רָאָה, כִּשְׁהַנְּשׁוֹת עוֹלוֹת לְמִקּוֹם
 צְרוּר הַחַיִּים, שֵׁם נְהַיִם בְּזַהְרִי
 שֶׁל הָאֲסַפְּקַלְרִיָּה שְׁמֵאִירָה
 מִהַמְּקוֹם הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַכּל. וְאֵלוּ
 לֹא הִתְלַבְּשָׁה הַנְּשִׁמָּה בְּזַהְרִי שֶׁל
 לְבוּשׁ אַחַר, לֹא תוּכַל לְהִתְקַרֵּב
 לְרִאוֹת אֶת אוֹתוֹ הָאוֹר. וְסוּד
 הַדָּבָר - כְּמוֹ שְׁנוֹתָיִם לְנִשְׁמָה
 לְבוּשׁ שְׁמִתְלַבְּשַׁת בּוֹ לְעַמֵּד
 בְּעוֹלָם הַחַיִּים, כִּף גַּם נוֹתָיִם לָה
 לְבוּשׁ שֶׁל זַהְרֵי עֲלִיּוֹן לְעַמֵּד בַּה
 בְּאוֹתוֹ עוֹלָם וְלֵאסְתַּפְּל בְּתוֹךְ
 אוֹתָהּ אֲסַפְּקַלְרִיָּה שְׁמֵאִירָה מִתוֹךְ
 אוֹתָהּ אֶרֶץ הַחַיִּים.

בֵּא רָאָה, מִשָּׁה לֹא יְכִיל לְהִתְקַרֵּב
 לְהִסְתַּפֵּל כְּמָה שְׁהִסְתַּפֵּל אֲלֵא
 כִּשְׁהַתְּלַבְּש בְּלְבוּשׁ אַחַר, כְּמוֹ
 שְׁנֵאֲמַר (שמות כד) וַיֵּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ
 הָעֲנַן וַיַּעַל אֶל הָהָר. וְתַרְגּוּם,
 בְּאִמְצָעוֹת הָעֲנַן. וְהִתְלַבְּש בּוֹ
 כְּמִי שְׁמִתְלַבְּש בְּלְבוּשׁ. וְלִכְּן (שם)
 וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל הָעַרְפֶּל אֲשֶׁר
 שָׁם הָאֱלֹהִים, וּכְתוּב (שם כד) וַיֵּבֵא
 מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֲנַן וְגו', וַיְהִי מֹשֶׁה
 בְּהַר אֲרָבָעִים יוֹם וָאַרְבָּעִים
 לַיְלָה, וַיְכִיל לְהִסְתַּפֵּל כְּמָה
 שְׁהִסְתַּפֵּל.

כְּמוֹ זֶה מִתְּלַבְּשׁוֹת נִשְׁמוֹת
 הַצַּדִּיקִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם בְּלְבוּשׁ

כמו של אותו העולם, שלא יתנהג אלא בלבוש כמו זה, ועומדים להסתכל באור המאיר באותה ארץ החיים. וזהו יה יה בארץ החיים. דהוה סביר דלא יזכי לההוא נהורא ולההוא אסתפליותא בגין דנהרא דנגיד פסיק ליה ולא אוליד. לא אביט אדם עוד דא אדם קדמא קמה דאתמר.

דהוא עלמא דלא יתנהג אלא בלבושא כגוונא דא וקיימי לאסתפלא בנהורא דנהיר בההוא ארץ החיים. וזהו יה יה בארץ החיים. דהוה סביר דלא יזכי לההוא נהורא ולההוא אסתפליותא בגין דנהרא דנגיד פסיק ליה ולא אוליד. לא אביט אדם עוד דא אדם קדמא קמה דאתמר.

הראשון, כמו שנתבאר. וכך זה למה? כי אמר לו הנביא, כי מת אתה - בעולם הזה, ולא תחיה - לעולם הבא. משום שמי שלא ^[היה] מוליד בנים בעולם הזה, כשיצא ממנו, מגרשים אותו מכל מה שאמרנו, ולא שורה לראות באתו אור המאיר ^[כל שכן וכל שכן לשאר העמים ושאר בני האדם]. ומה חזקה שהיתה לו זכות אבות והוא זכאי צדיק וחסיד כן, כל שכן מי שאין לו זכות אבות וחוטא לפני רבונו.

וכך דא למה. בגין דאמר ליה נביאה כי מת אתה בהאי עלמא ולא תחיה לההוא עלמא. בגין דמאן דלא ^(הוה) אוליד בנין בהאי עלמא, פד נפיק מגיה מתרכין ליה מכל מה דאמרן. ולא שריא למחמי בההוא נהורא דנהיר ^(כל שכן וכל שכן שאר עמא ושאר בני נשא). ומה חזקה דהוה ליה זכות אבות ואיהו זכאה צדיק וחסידא כן. פל שפן מאן דלית ליה זכות אבות וחסוי קמי מאריה.

הרבוש הזה שאמרנו הוא ^[הם] מה שאמרנו החברים, חלוק של רבנן שמתלבשים בו באותו העולם. אשרי חלקם של הצדיקים שגנו להם הקדוש ברוך הוא כמה טובות ועדונים לעולם הבא, עליהם כתוב ^(ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזלתך יעשה למחפה לו.

האי לבושא דקאמרן איהו ^(אניו) מה דאמריו חברייה חלוקא דרפנן דאתלבישו בההוא עלמא. זכאה חולקיהון דצדיקייא דגניז לון קדשא בריך הוא כמה טבין ועידונין לההוא עלמא, עלייהו כתיב, ^(ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזלתך יעשה למחפה לו.

ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ. רפי יהודה פתח, ^(במדבר ט) המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ה' ויקדש בסם. וכי במקום אחר לא רבו בני ישראל את ה'? מה שונה כאן שאמר המה מי מריבה, ולא אחרים? אלא מי המריבה הללו היו ודאי שנתנו כח וחזק לבצלי הדיו להתחזק. משום שיש מים מתוקים ומים מרירים. יש מים צלולים ויש מים עכורים. יש מי שלום ומי קטטה. ועל זה, המה

ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ. רפי יהודה פתח ^(במדבר ט) המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ה' ויקדש בסם. וכי באתר אחרא לא רבו בני ישראל את ה'. מאי שנא הכא דקאמר המה מי מריבה ולא אחרנין. אלא הגי מי מריבה הו ודאי דיהבו חילא ותוקפא למאריהון דדינא לאתתקפא. בגין דאית מיין מתוקין ואית מיין מרירן. אית מיין צלילן ואית מיין עכירן. אית מיין שלם ואית מיין קטטו. ועל דא המה מי

מִי מְרִיבָה אֲשֶׁר רָבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל
אֵת ה', שֶׁהִמְשִׁיכוּ עֲלֵיהֶם אֵת מִי
שֶׁלֹּא צָרִיף וְנִטְמְאוּ בוֹ. זֶהוּ
שִׁכְחוּב וַיִּקְדַּשׁ בָּם.

אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזַקְיָה, אִם כֵּן, מַה
זֶה וַיִּקְדַּשׁ? הֲיֵהוּ צָרִיף לְהִיּוֹת
וַיִּקְדַּשׁוּ! אֲלָא הַדְּבָר עֲלֶיהָ.
וַיִּקְדַּשׁ - נִפְגַּם מִי שֶׁלֹּא צָרִיף.
כִּבְיָכּוֹל שֶׁנִּפְגַּמָּה הַלְּבָנָה. וַיִּקְדַּשׁ
אֵינּוּ לְשִׁבְחָא פָּאן. וְאֵינּוּ הִנְנִי מְבִיא
אֵת הַמַּבּוּל, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ,
לְהִבִּיא מִשְׁחִית עֲלֵיהֶם כְּמוֹ שֶׁהֵם
נִטְמְאוּ בוֹ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אוֹי לְרִשְׁעִים
שֶׁלֹּא רוֹצִים לְשׁוּב לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא עַל חֲטָאֵיהֶם בְּעוֹד
שֶׁהֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה. שִׁכְשָׁאֲדָם שָׁב
וּמִתְנַחֵם עַל חֲטָאוֹ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מוֹחֵל לוֹ, וְכָל אוֹתָם
שֶׁמִּחְזִיקִים בְּחֲטָאֵיהֶם וְלֹא רְצוּ
לְשׁוּב לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל
[הַמַּסִּים] חֲטָאֵיהֶם, אַחֵר כֵּן [יפלו]
יִפְלוּ לְגִיּוֹנָם וְלֹא יַעֲלוּ מִשָּׁם
לְעוֹלָמִים.

בֵּא רָאָה, מִשׁוּם שִׁחְזָקוֹ אֵת לִבָּם
כָּל אוֹתָם דִּירוּ שֶׁל נַח וְרִצּוֹ
לְהִרְאוֹת חֲטָאָם בְּגִלּוּי, הִבִּיא
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵיהֶם הַדִּין
בְּאוֹתוֹ הַגִּנּוּן. אָמַר רַבִּי יִצְחָק,
אֲפִלּוּ כִּשְׁחוּטָא אָדָם בְּנִסְתָּר,
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רַחֲמָן. וְאִם
שָׁב בֶּן הָאָדָם אֵלָיו, מְכַסֶּה עֲלָיו
וּמוֹחֵל לוֹ וּמוֹתֵר לוֹ. וְאִם לֹא,
הוּא מְגַלֶּה אוֹתוֹ לְעֵינָיו כֹּל. מִנֵּינן
לָנוּ? מִסּוּטָה.

וְכֵן גַּם נִמְחוּ הַרְשָׁעִים הַלְלוּ
מִהָאֲרִץ בְּגִלּוּי. וְאִיךָ נִמְחוּ? אֲלָא
שֶׁהָיוּ יוֹצְאִים מִים, וְהָיוּ רוֹתְחִים
מִהַתְהוּם, וְעוֹלִים וּמַעֲבִירִים
מֵהֵם אֵת עוֹרָם. וְכֵינּוּן שֶׁהָעֶבֶר
מֵהֵם הָעוֹר - כֵּן גַּם הַבְּשָׂר, וְלֹא
נִשְׂאָרוֹ אֲלָא בְּעֲצָמוֹת שִׁלְהֶם
בְּלִבָּד, לְקַיֵּם אֵת מַה שִׁכְחוּב
וַיִּמְחוּ מִן הָאֲרֶץ. וְכָל אוֹתָם

מְרִיבָה אֲשֶׁר רָבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת יי, דְּאִמְשִׁיכוּ
עֲלֵיהֶוּ לְמָאן דְּלֹא אֲצִטְרִיף וְאִסְתְּאִיבוּ בֵּיה
הָדָא הוּא דְכְתִיב וַיִּקְדַּשׁ בָּם.

אָמַר לִיה רַבִּי חֲזַקְיָה אִי הָכִי מְאִי וַיִּקְדַּשׁ
וַיִּקְדַּשׁוּ מִיבְעֵי לִיה. אֲלָא מִלָּה
אִסְתְּלִיקַת. וַיִּקְדַּשׁ אִתְּפָגִים מָאן דְּלֹא
אֲצִטְרִיף. כִּבְיָכּוֹל דְּאִתְּפָגִימַת סִיְהִרָא. וַיִּקְדַּשׁ
לְאוּ לְשִׁבְחָא אִיהוּ הָכָא. וְאֵינּוּ הִנְנִי מְבִיא אֵת
הַמַּבּוּל כְּמָה דְּאוּקִימְנָא לְאִיִּתְהָא מְחַבְּלָא
עֲלֵיהֶוּ כְּמָה דְּאִנּוּן אִסְתְּאִבוּ בֵּיה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי וְוִי לֹוֹן לְרִשְׁעִיעָא דְלֹא בְעָאן
לְאַתְבָּא קָמִי קְדָשָׁא בְרִיף הוּא עַל
חוֹבִיהוֹן בְּעוֹד דְּאִנּוּן בְּהִיא עֲלָמָא. דְּכַד בַּר
נֶשׁ אֲתִיב וְאִתְנַחֵם עַל חוֹבוֹי. קְדָשָׁא בְרִיף
הוּא מְחִיל לִיה. וְכָל אִנּוּן דְּמִתְתַּקְפִּין
בְּחוֹבֵיהֶוּ וְלֹא בְעוּ לְאַתְבָּא קָמִי קְדָשָׁא בְרִיף
הוּא עַל (חוֹבוֹי) חוֹבֵיהוֹן. לְבַתָּר (יִפְלוּ) וְנִפְלוּ
לְגִיּוֹנָם וְלֹא יִסְקוּן לִיה מִתְמָן לְעֲלָמִין.

הָא חֲזִי, בְּגִין דְּאִתְקִיפוּ לְבִיּהוּ כָל אִנּוּן דְּרָא
דְּנַח וּבְעוּ לְאַחְזָאָה חוֹבֵיהֶוּ בְּאַתְגַּלְיָא.

קְדָשָׁא בְרִיף הוּא אִיִּתִּי דִּינָא עֲלֵיהֶוּ בְּהִהוּא
גְּוֹנָא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק וְאֲפִילוּ כַד חֲטִי בַר נֶשׁ
בְּאַתְפְּסִיָּא קְדָשָׁא בְרִיף הוּא רַחֲמָן. וְאִי תַב בַּר
נֶשׁ לְגִבְיָה חָפִי עֲלֵיהָ וּמְחִיל לִיה וְשָׁבִיק לִיה.
וְאִי לָא, גָּלִי לִיה לְעֵינָי כְּלָא. מְנַלָּן מִסּוּטָה.

וְהָבִי נְמִי אִתְמַחוּן אֵלִין חֲזִיבָא מְאַרְעָא
בְּאַתְגַּלְיָא. וְהִיךְ אִתְמַחוּן. אֲלָא דְהוּוּ

נְפָקִי מִיָּיא וְהוּוּ רְתִיחָן מִן תְּהוּמָא וְסָלְקִי
וְאִעֲבַר מִנִּיּהוּ מִשְׁכָּא. וְכֵינּוּן דְּאִעֲבַר מִנִּיּהוּ
מִשְׁכָּא הָכִי נְמִי בְשָׂרָא וְלֹא אִשְׁתְּאָרוּ אֲלָא
בְּגַרְמִיּהוּ לְחוּד. לְקִימָא דְכְתִיב וַיִּמְחוּ מִן
הָאֲרֶץ. וְכָל אִנּוּן גְּרַמִּי אִתְפָּרְדִּין דָּא מִן דָּא
וְלֹא אִשְׁתְּאָרוּ כְּחִדָּא. וּמְכָלָא אִתְעַבְרוּ

העצמות נפדרו זו מזו ולא נשארו
באחד, ומהפלל העברו מהעולם.
רבי יצחק אמר, וימחו מן הארץ,
מה זה וימחו? כמו שנאמר ימחו
מארץ חיים. מכאן למדנו, שאין
להם תחיה לעולמים ולא יקומו
בדין.

והקמתי את בריתי אסף. אמר רבי
אלעזר, מכאן קיום הברית
למעלה פקיים הברית למטה,
משמע שכתוב אסף. ואמר רבי
אלעזר, מכאן למדנו,
שכשהצדיקים בעולם, מתקיים
העולם למעלה ולמטה. אמר רבי
שמעון, דבר נסתר הוא,
כשהתעוררות הנזכר לנגבה
כשהוא מקנא לה

בא ראה סוד הנזכר, כשצדיק יש
בעולם, מיד השכינה לא וזה
ממנו והשתוקקותה בו. ואז
השתוקקות שלמעלה אליה
באהבה כהשתוקקות הנזכר
לנגבתו כשהוא מקנא לה. ועל
זה, והקמתי את בריתי אסף.
ההשתוקקות מתעוררת בגלגלך.
כמו זה (בראשית יז) ואת בריתי אקים
את יצחק.

והקמתי את בריתי אסף, להיות
אות בריתי בעולם, ואחר כך
ובאת אל התבה. שאלמלא אינו
צדיק (ברית), לא יפגס לתבה. שהרי
לא מתחבר לתבה, רק צדיק. ולכן
ובאת אל התבה, והרי זה נתבאר.
אמר רבי אלעזר, בכל זמן שבני
אדם יאחזו בברית זו ולא יעזבו
אותה, אין עם ולשון בעולם
שיוכלו להרע להם. ונת החזיק
בברית זו ושמר אותה, ולכן שמר
אותו הקדוש ברוך הוא (וכל אשר לו).
וכל בני דורו לא שמרו אותה,
ולכן העביר אותם הקדוש ברוך
הוא מהעולם. והרי נאמר, באותו
חטא ממש שהם חטאו - באותו
גנן נמחו מהעולם.

מעלמא. רבי יצחק אמר וימחו מן הארץ,
מאי וימחו, כמה דאת אמר ימחו מספר
חיים. מכאן אוליפנא דלית לון תחיה
לעלמין ולא יקומו בדינא. (דף טו ע"ב).

והקימותי את בריתי אסף. אמר רבי אלעזר
מהכא קיומא דברית לעילא
כקיומא דברית לתתא. משמע דכתיב אסף.
ואמר רבי אלעזר מכאן אוליפנא דכד זכאין
אנון בעלמא אתקיים עלמא לעילא ותתא. אמר
רבי שמעון מלה סתים איהו. פד אתערותא
דדכוורא לגבי נוקבא כד איהו מקני לה.

תא חזי, רזא דמלה כד צדיקא איהו
בעלמא מיד שכינתא לא אתעדיאת
מניה ותיאובתא דילה ביה. פדין תיאובתא
דלעילא לגבה ברחימו כתיאובתא דדכוורא
לנוקביה כד איהו מקני לה. ועל דא
והקימותי את בריתי אסף. אתער תיאובתא
בגינה. פגוונא דא (בראשית יז) ואת בריתי אקים
את יצחק.

והקימותי את בריתי אסף למהוי את בריתי
בעלמא. ולבתר ובאת אל התבה,
דאלמלא לאו איהו צדיק (ברית) לא ייעול
לתיבותא דהא לא אתחבר לתבה פר צדיק,
ובגיני כף ובאת אל התבה והא אתמר.

אמר רבי אלעזר בכל זמנא דבני נשא
יתאחדון בברית דא, ולא ישבקון ליה,
לית עם ולישן בעלמא דייכול לאבאשא לון.
ונח אתקיף בברית דא ונטר ליה, בגיני כף
קדשא בריך הוא נטר ליה (וכל דלית). וכל בני
דריה לא נטרו ליה, בגין כף קדשא בריך
הוא אעבר לון מעלמא. והא אתמר בההוא
חובא ממש דאנון חאבו בההוא גוונא
אתמחון מעלמא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ובקאמת ישעד עתה פבר חלקנו פברע מליזן עותקים מהעלונים הנפלאים ועוד, והכל פחינים, ואין הקומין משביע את האר"י [ארץ ישראל, מלבד בני הגולה], ונתקנים בהם הפסוק (בראשית כ"ט ב'), "כי מן הבאר היתה יטקו העדרים", ועתה פבר אלו מן השוק והצמאון גובר, וגם שרצוננו "ליטקו כל חיתו שדי ישפרו פראים צמאם" (תהלים ק"ד י"א), אך פדוע דברי חז"ל דאין הבור מתמלא מחלתו, וממונה קא גרים ואין ארי נוהם אלא מתוך קפה של אוכל, לכן פברענו כל העלונים לספר שלם וימצא לכל דורש, ויהי רצון שיקים בנו הפסוק הנאמר על התורה "אילת אהבים ונעלת חן פדיה ורונך פכל עת" (משלי ב' י"ט).

ותחנתנו לפני שוכן מעונה שנוכה ל"מה ש'היה הוא" - ש'היה" ראשי תבות מוש"ה, פי גואל ראשון הוא גואל אחרון, ועין אור החיים הקדוש פכשת תרומה עין שם ותמצא נחת. וכאשר עתה פאו ונקבצו כל העלונים המונחים להיות ספר והיו לאחדים פניך, כל אחד יוכל להנות ולשתות מצוה פבש, ונמליץ את הפסוק ונאכילהו מחלב חטה ומצור פבש אשביעך", (תהלים פ"א י"א). סופי תבות הפסוק הם ורומזים אל ראשי תבות רבי שמעון פל' התורה פ"ו. וכן ראשי תבות הפסוק הם אותיות פ"ן אה"ד שפ"ל הלומד זחר הקדוש נקרא פן יחיד ומיוחד אצל השם ותפכה, וכדוע דברי הזוהר (נוקרא פכר דח פ"ב ע"א): שפ"ק לומדי הזחר הקדוש הם נקראים "פנים אתם לה".

בקנה פרוש גם פן אדוני אבי זכרוננו לחיי העולם הפא שזוהו פקמו שרמזו לאיש אחד שפראו לו פחלום תבת פהמה ולא ידע פרושו ופרשו לו פי יען שפכר ספר הזחר שפנה לו בביתו לכן פראו לו תבת פהמה פראשי תבות פ'עתי פ'קדש מין פ'בית הוא פהמה פחמנא לפלו.

ט. הגר"א ז"ל (באבן שלמה פ"א ס"ג): הגאולה לא תהיה רק על ידי לימוד התורה ועיקר הגאולה תליא בלימוד הקבלה. ובהגר"א ז"ל משלי (ה' - יח): כל זמן שאינו מבין הסוד פפילו הפשוט אינו ברור בידו. ובמקום אחר: הנה היצר הרע עושה אתכם שישמנו לב העם הזה ולא ילמוד קבלה.

י. העוסק פתקמת הפלה נקרא פן להקדוש פרוך הוא, ונשמתו מעולם האצילות - פלמוד הפשט נקרא פכה.

ישפאל אקרון עבדים, דכתיב עבדי הם, ואקרון פנים, דכתיב פנים אתם להשם אלוקים. פזמנא פדבע ליה פר נש לקודשא פרוך הוא פאורכ פלל, פדיו אקרי עבד דעביד פקודא דפאריה, ולית ליה רשו לחפשא פגניזוי ופרזיו דביתיה.

פזמנא פדבע ליה פר נש פארכ פרט, פדיו אקרי פן פרימא דיליה, פבו דחפיש פגניזוי, פכל רזין דבייתיה [פבו סנה שפחפש פאוציות פכל סודות ביתו דכך אמת]. ופח על גב דאקרי פן פרא פוקרא לקודשא פרוך הוא, פמה דאת אמר (שמות ד) פני פכורי, ישפאל, לא פפוק פרימיה פוקלא דעכה, למפלח לאבוי פכל פולחניו דאינו פקרא דאבוי. והכי אפטרין פכל פר נש פמקווי לגבי אבוי פן, לחפשא פגניזוי ולמנדע רזין דביתיה, ולפשתדלא אבתריהו כו'.

זכאה חולקיה דהא פן, דכ"י לאשתדלא למנדע פגני דאבוי, ובכל רזין דביתיה, פקרא וחיכאי דאשפלימיה אבוי פכל פגניו, ודא איהו פקרא דשליט על פלא, מאן דושפדל פאורייתא, למנדע ליה לקודשא פרוך הוא. וכאינו פגניזוי דיליה, אקרי פן לקודשא פרוך הוא, פל חילי שמינא, לית מאן דומיה בידיה, פכל שעתא דאפטרין למיעל לגבי אבוי. זכאה חולקיה פשמין פלהו כו'. דא איהו פר נש, דקודשא פרוך הוא אקרי עליו פכל אלון פחילוי ומשחיוו פכל פלמיו, ובכל אינו פקיעיו, אודרהו פפלגיא פהימנא דבי פלפא, פכל פגני דפאריה בידיה. זכאה איהו פהאי פלמא, וזכאה איהו פלמא דאתי.

מכהווא יומא ולקלאה, אשמתודע פר נש, ואתרשים פשמין פלהו. פשעתא דאפטרין, פל חילוי ומשחיוו פלהו אודרהו פלמיו גביה, וקודשא פרוך הוא לא פני אלא איהו פלהדוי. וקלא אתער, יאות הוא ליחיד פמקווי גביה דחיה, ולאשפשא יחיד פחיה. (זכר חלק ג, פכנא פהימנא, פח פ"א פ"ב)

פנים פמרי פכלה. (פמקווי זכר פהפכה דח פ"א)

מספרא אורניתא דפריאה אתמרה פישפאל פי לי פני ישפאל עבדים, ומספרא דאצילות פנים אתם להשם אלוקים. (שם פ"ה)